

Sygn. akt III U 217/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – SSO Wojciech Paluch

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Dorota Lichocka

przy udziale

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2021 r. w Tarnobrzegu

na rozprawie

sprawy **B. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w szczególnych okolicznościach

na skutek **B. P.**

od **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

z dnia 31 października 2019 r. znak: (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni B. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w szczególnych okolicznościach (z dnia 18 marca 2018 r.) za okres od dnia 11 września 2019 r. do dnia 21 października 2019 r. oraz na okres od dnia 29 kwietnia 2021 r. do dnia 31 marca 2022 r.

II. umarza postępowanie w części dotyczącej przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

III. w pozostałej części odwołanie oddala,

IV. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na rzecz wnioskodawczyni B. P. kwotę 180 zł (słownie: sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt III U 217/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31.10.2019r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018r. poz. 1270), ustawy z

dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2018r. poz. 1376) oraz ustawy z dnia 30.10.2002r. o zaopatrzeniu z tytułu wypadków lub chorób zawodowych powstałych w szczególnych okolicznościach (Dz.U. z 2020r. poz. 984 t.j.), rozpoznając wniosek B. P. z dnia 26.08.2019r. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w szczególnych okolicznościach. Organ rentowy przytoczył treść przepisu art. 3 ust. 1, 2 ust. 1 oraz art. 21 ustawy wypadkowej i uzasadnił, że wystąpiły okoliczności z art. 21 ustawy wypadkowej, tj. jako osoba poszkodowana była sprawcą wypadku. Końcowo organ rentowy wskazał, że ubezpieczona może wystąpić o rentę z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła B. P., zaskarżając ją w całości i wnosząc o przywrócenie terminu do złożenia odwołania, zmianę decyzji poprzez ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w szczególnych okolicznościach oraz zasądzenie kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Podnosiła, że wskutek wypadku z marca 2018r. doznała złamania kręgow odcinka piersiowego, kompensacyjnego złamania trzonu (...), złamania wyrostków kolczystych C6, C67 oraz otwartej rany powłok głowy. Argumentowała, że do wypadku doszło 18.03.2018r. gdy była strażaczką Ochotniczej Straży Pożarnej w R.. Ubezpieczona wskazała, że gdy usłyszała alarm oraz została powiadomiona o akcji ratunkowej udała się do remizy strażackiej w R.. Pod remizą strażacką przygotowując się do akcji ratunkowej na ulicy jednokierunkowej została potrącona przez samochód który jechał z prędkością 70-75 km/h, gdzie dopuszczalny ruch na wskazanej ulicy to ok. 25-30 km/h tzw. dopuszczona prędkość spacerowa. W ocenie odwołującej z ustalonego stanu faktycznego i okoliczności sprawy w żaden sposób nie wynika, aby naruszyła jakiegokolwiek przepisy, nigdy w żadnym postępowaniu nie została uznana jako sprawca czy osoba przyczyniająca się. Wskazała, że w dniu 14.10.2019r. uległa kolejnemu wypadkowi komunikacyjnemu i przebywała na oddziale urazowo-ortopedycznym, oddziale rehabilitacyjnym oraz zwolnieniu chorobowym do 16.03.2020r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji. Podnosił, że jedynym sprawcą zdarzenia do jakiego doszło w dniu 18.03.2018r. była wnioskodawczyni, co ustalił Sąd Rejonowy w Mielcu uznając ją za winną zdarzenia drogowego. Ponieważ wypadek z dnia 18.03.2018r. powstał z winy wnioskodawczyni zachodzą przesłanki określone w art. 21 ust. 1 ustawy wypadkowej

Postanowieniem z dnia 20.05.2020r. Sąd odrzucił odwołanie wnioskodawczyni. Postanowieniem z dnia 25.08.2020r. sygn. III AUz 68/20 Sąd Apelacyjny w Rzeszowie uchylił przedmiotowe postanowienie.

Na rozprawie w dniu 10.05.2021r. wnioskodawczyni zmodyfikowała żądanie w ten sposób, że wносиła o przyznanie jej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w szczególnych okolicznościach poczynszy od wyczerpania świadczenia rehabilitacyjnego. Ubezpieczona cofnęła odwołanie w części dotyczącej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz zgłoszone na poprzedniej rozprawie wnioski dowodowe dotyczące opinii biegłych lekarzy ortopedy i neurologa. Na rozprawie w dniu 02.02.2021r. ubezpieczona żądała przyznania jej renty od wyczerpania świadczenia rehabilitacyjnego tj. od dnia 11.09.2019r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił i zważył, co następuje:

Wnioskodawczyni B. P., urodzona (...), w latach 2011-2017 podejmowała zatrudnienie na stanowiskach ratownika medycznego w zespołach wyjazdowych ratownictwa medycznego oraz ostatnio na stanowisku sprzedawcy.

W marcu 2018r. Ubezpieczona pełniła funkcję Dowódcy Zastępu Ochotniczej Straży Pożarnej w R.. W dniu 18.03.2018r. Odwołująca, po otrzymaniu informacji telefonicznej oraz po usłyszeniu syreny alarmowej w R. o zdarzeniu, wyszła z domu i w szybkim tempie podążała w kierunku jednostki OSP w R.. Zdarzenie dotyczyło miejscowości D., gdzie w łazience znaleziono osobę nieprzytomną w wyniku podtrucia tlenkiem węgla. Biegająca na wezwanie syreny uruchomionej przez stanowisko kierowania (...) w M. wnioskodawczyni, w odległości około 60 metrów od budynku remizy, zbiegając z chodnika, została potrącona przez nadjeżdżający samochód osobowy, którym

poruszał się strażak również jadący na wezwanie syreny. Ubezpieczona została przewieziona do szpitala w M.. W czasie zdarzenia odwołująca była trzeźwa (protokół, k. 17-18 akt sprawy sygn. II W 765/18).

W protokole powypadkowym (k. 7 akt ZUS) stwierdzono, że skutkami wypadku było złamanie trzonu kości ramiennej lewej, zaburzenia czynności lewego nerwu promieniowego, złamanie kręgów odcinka piersiowego kręgosłupa, kompresyjne złamanie trzonu Th 7, złamanie wyrostków kolczystych C6, C7 oraz otwarta rana powłok głowy. Jako bezpośrednie przyczyny wypadku wskazano pośpiech oraz niedostateczną koncentrację uwagi na wykonywanej czynności. Jako pośrednie przyczyny ustalono stres podczas akcji ratowniczej oraz śliską nawierzchnię chodnika oraz jezdni (poszkodowana spiesząc się na akcję wkroczyła pod nadjeżdżający samochód strażaka ochotnika, spieszącego się również na tę samą akcję. Po wbiegnięciu na jezdnię kierowca auta z powodu właśnie śliskiej nawierzchni drogi nie miał możliwości natychmiastowego zatrzymania auta, a poszkodowana również z tego powodu nie mogła się zatrzymać, jak również skuteczniej zareagować aby uniknąć kontaktu z autem).

Zgodnie z protokołem oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 12 akt sprawy II W 765/18, k. nn. akt ZUS) zdarzenie miało miejsce na jezdni o szerokości 4,7m z jednym pasem ruchu (droga jednokierunkowa). Nawierzchnia jezdni jest wykonana z kostki brukowej, odcinek przed miejscem wypadku jest prosty, teren jest płaski. W miejscu zdarzenia brak sygnalizacji świetlnej, jest to obszar zabudowany, obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h, na jezdni znajdował się śnieg. Przed miejscem zdarzenia znajduje się prosty odcinek o długości 20 metrów, a następnie skrzyżowanie.

Wyrokiem z dnia 13.02.2019r. sygn. II W 765/18 Sąd Rejonowy w Mielcu uznał obwinioną B. P. za winną popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 14 ust. 1 pkt 4 ustawy prawo o ruchu drogowym i odstąpił od wymierzenia kary. W punkcie II wyroku Sąd zwolnił obwinioną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania, a wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Biegły z zakresu techniki samochodowej i bezpieczeństwa ruchu drogowego J. M. w opinii z dnia 04.02.2019r. wydanej w toku postępowania w sprawie sygn. II W 765/18 (k. 165-189 akt) ocenił prędkość początkową samochodu na 73 km/h, następnie ustalił hamowanie w czasie wjazdu w ul. (...) oraz hamowanie awaryjne bezpośrednio przed zderzeniem z pieszą. Prędkość kolizyjna samochodu wynosiła około 55,7 km/h (k. 174 akt II W 765/18). Biegły ustalił, że jest wysoce prawdopodobne, iż sposób poruszania się strażaków po tej ulicy był znany uczestnikom zdarzenia. Kierujący samochodem strażak powinien był spodziewać się wzmożonego i szybkiego ruchu strażaków po jezdni ul. (...), a w związku z tym powinien był zmniejszyć prędkość jazdy na tej drodze. Biegły stwierdził, że taktyka jazdy kierującego samochodem była nieprawidłowa, niezgodna z zasadami ruchu drogowego – jechał on w obszarze zabudowanym z prędkością około 73 km/h, tj. większą od dozwolonej. Jadąc z taką prędkością nie miał fizycznej możliwości uniknięcia zdarzenia.

W dniu 26.08.2019r. Odwołująca wystąpiła do organu rentowego o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Zaskarżoną decyzją z dnia 31.10.2019r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w szczególnych okolicznościach, uzasadniając, że jako osoba poszkodowana była sprawcą wypadku.

W dniu 13.10.2019r. ubezpieczona uległa ponownemu wypadkowi komunikacyjnemu, w wyniku którego doznała złamania przekrętarszego kości udowej lewej, złamania nasady bliższej kości ramiennej prawej, kości łonowej lewej, kości jarzmowej lewej szczęki oraz wstrząśnienia mózgu.

Ubezpieczona w okresie od 18.03.2018r. do 15.09.2018r. pobierała wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy z powodu choroby oraz zasiłek chorobowy z ZUS. W okresie od 16.09.2018r. do 10.09.2019r. pobierała świadczenie rehabilitacyjne. (poświadczenie, k. 21-23 oraz pismo ZUS, k. 24 akt rentowych). Następnie w okresie od 22.10.2019r. do 28.04.2021r. pobierała z organu rentowego zasiłek chorobowy oraz świadczenie rehabilitacyjne (orzeczenie z dnia 04.03.2021r., k. 95 akt medycznych ZUS).

Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 04.03.2021r., wydanym w realizacji zarządzenia Sądu z dnia 02.02.2021r., rozpoznał u badanej: złamanie kompresyjne trzonu kręgu (...), leczone operacyjnie – stabilizacja (...)- (...)

(17.04.2018r.); złamanie trzonu lewej kości ramiennej, leczone operacyjnie 19.03.2018r.; złamanie wyrostków kolczystych kręgów C6, C7; przebyte częściowe uszkodzenie lewego nerwu promieniowego; zespół bólowy kręgosłupa piersiowego i lewego barku z ograniczeniem ruchomości. Lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy do 31.03.2022r., a datą powstania powyższej niezdolności jest dzień ukończenia świadczenia rehabilitacyjnego. W orzeczeniu stwierdzono, że stwierdzona niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem w szczególnych okolicznościach w dniu 18.03.2018r.

/ **Dowód:** - dokumenty zalegające w aktach organu rentowego dot. wnioskodawczynie, zeznania świadka M. P. złożone na piśmie k. 76-79 akt sprawy./

Stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30.10.2002r. o zaopatrzeniu z tytułu wypadków lub chorób zawodowych powstałych w szczególnych okolicznościach (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 984) za wypadek uzasadniający przyznanie świadczeń uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło przy ratowaniu innych osób od grożącego im życiu niebezpieczeństwa.

Zgodnie z art. 3 cytowanej ustawy osobom, które stały się niezdolne do pracy wskutek wypadku w szczególnych okolicznościach, o których mowa w art. 2 ust. 1, przysługuje:

- 1) renta z tytułu niezdolności do pracy;
- 2) jednorazowe odszkodowanie;
- 3) świadczenia opieki zdrowotnej określone w przepisach o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w zakresie niezbędnym do leczenia następstw wypadku lub choroby zawodowej, pod warunkiem że osoby te nie są objęte ubezpieczeniem zdrowotnym.

Osobie, która stała się niezdolna do pracy całkowicie lub częściowo wskutek wypadku w szczególnych okolicznościach, o których mowa w art. 2 ust. 1, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy: na stałe - jeżeli niezdolność do pracy jest trwała, lub na okres wskazany w decyzji organu rentowego - jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa (art. 4)

W myśl art. 21 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2019r., poz. 1205) świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują ubezpieczonemu, gdy wyłączną przyczyną wypadków, o których mowa w art. 3, było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa.

Odwołanie B. P. zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Sąd za uznał za wiarygodne dokumenty zalegające w aktach rentowych oraz sądowych dotyczące wnioskodawczynie, nie były bowiem kwestionowane przez strony i nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, że na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych dopiero jeżeli poszkodowany jest wyłącznie odpowiedzialny za spowodowanie wypadku, to nie przysługują mu świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Występowanie jakiegokolwiek współprzyczyny wypadku uniemożliwia stosowanie konstrukcji utraty prawa do świadczeń w myśl art. 21 ust. 1 ustawy z 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, albowiem z tego punktu widzenia nie ma znaczenia ani to, która z przyczyn wypadku miała większy ciężar gatunkowy, ani to, w jakim ewentualnie zakresie ubezpieczony przyczynił się do zdarzenia. Istotne jest jedynie, że istniały także inne przyczyny wypadku, niż ewentualne zawinięcie ubezpieczonego. Konieczne jest zatem zbadanie i rozważenie wszystkich okoliczności mogących stanowić przyczynę wypadku, aby ustalić, czy poszkodowany jest wyłącznie odpowiedzialny za jego wystąpienie. Badanie wpływu większej liczby przyczyn (współprzyczyn) na wystąpienie wypadku, należy oceniać według kryterium prawa cywilnego, czyli założeń adekwatnego związku przyczynowego, umożliwiających odpowiedź na pytanie, czy wypadek stanowi normalne następstwo wyłącznie określonego działania lub zaniechania ubezpieczonego, czy też wystąpiła jakakolwiek

przyczyna niezależna od pracownika (zachowanie innych jego uczestników lub zaniedbanie organizacyjno-techniczne pracodawcy), która wpłynęła na powstanie wypadku.

Rażące niedbalstwo jest zachowaniem graniczącym z umyślnością, a zarazem takim, które daje podstawę do „szczególnie negatywnej oceny postępowania” pracownika. Przez działanie z rażącym niedbalstwem należy rozumieć między innymi sytuacje, w których poszkodowany zdaje sobie sprawę z grożącego mu niebezpieczeństwa, gdyż zwykle ono występuje w danych okolicznościach faktycznych, tak że każdy człowiek o przeciętnej przezorności ocenia je jako ewidentne - a mimo to, z naruszeniem przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, naraża się na to niebezpieczeństwo, ignorując następstwa własnego zachowania się. Ubezpieczonemu przysługują świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego, jeżeli oprócz udowodnionego naruszenia przez niego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, wywołanego jego umyślnym lub rażąco niedbałym zachowaniem - przyczyną wypadku przy pracy (wypadku komunikacyjnego) było obiektywnie nieprawidłowe (niewłaściwe) zachowanie innego uczestnika zdarzenia, choćby niezawinione.

(vide: wyroki Sadu Najwyższego: z dnia 06.08.1976r. sygn. III PRN 19/76, z dnia 30.11.1999r. sygn. II UKN 221/99, z dnia 03.12.2013r. sygn. II UK 169/13, z dnia 21.11.2018r. sygn. I PK 156/17, z dnia 09.06.2016r. sygn. III UK 158/15).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie brak podstaw do uznania, że zachowanie B. P. w momencie wypadku tj. w dniu 18.03.2018r. cechowało się rażącym niedbalstwem czy stanowiło jedyną (wyłącznie) przyczynę wypadku komunikacyjnego. Nie można również sformułować szczególnie negatywnej oceny pod adresem jej zachowania ani też uznać, że graniczyło ono z umyślnością.

W dniu wypadku odwołująca otrzymała wezwanie do zdarzenia dotyczącego osoby nieprzytomnej w wyniku zatrucia tlenkiem węgla. Wraz z pozostałymi strażakami podążała w kierunku jednostki OSP w R., uzasadnionym jest w takiej sytuacji pośpiech i stres. Wypadek miał miejsce na jednokierunkowej brukowanej jezdni o szerokości 4,7m, w obszarze zabudowanym. Przed miejscem zdarzenia znajduje się prosty odcinek o długości 20 metrów, a następnie skrzyżowanie. Wnioskodawczynie przekraczając jezdnię niewątpliwie nie zachowała należytej ostrożności, naruszając przepisy ruchu drogowego, jednak jej zachowanie, w ocenie Sądu, ocenić należy jako „zwykle niedbalstwo”. Mając na uwadze całokształt ustalonego stanu faktycznego nie można stwierdzić, że jej zachowanie graniczyło z umyślnością, nie daje także podstaw do szczególnie negatywnej oceny postępowania. Odwołująca działała w pośpiechu i w stresie w związku z ratowaniem innych osób od grożącego ich życiu niebezpieczeństwa. Nie wykazała dostatecznej koncentracji uwagi na wykonywanej czynności.

Podkreślić należy, że odwołująca została potrącona przez nadjeżdżający samochód osobowy, którym poruszał się strażak jadący na wezwanie syreny – a więc osoba również działająca w pośpiechu i w stresie związanym z akcją. Biegły wydający opinię w sprawie Sądu Rejonowego w Mielcu sygn. II W 765/18 stwierdził, że kierowca poruszał się z prędkością przekraczającą dozwoloną w miejscu wypadku. W ocenie Sądu uzasadnione jest stwierdzenie, że kierujący samochodem strażak powinien był spodziewać się wzmożonego i szybkiego ruchu strażaków po jezdni ul. (...), a w związku z tym powinien był zmniejszyć prędkość jazdy na tej drodze. Biegły stwierdził, że taktyka jazdy kierującego samochodem była nieprawidłowa i niezgodna z zasadami ruchu drogowego – jadąc z prędkością większą od dozwolonej (tj. około 73 km/h) nie miał fizycznej możliwości uniknięcia zdarzenia. Uprawnione jest zatem, w ocenie Sądu, stwierdzenie, że w jako współprzyczyny wypadku z dnia 18.03.2018r. należy uznać obiektywnie nieprawidłowe (niewłaściwe) zachowanie innego uczestnika zdarzenia.

W konsekwencji nawet przy hipotetycznym przyjęciu, że zachowanie odwołującej można uznać za „rażące niedbalstwo”, nie można stwierdzić, że stanowiło jedyną (wyłącznie) przyczynę wypadku komunikacyjnego zaistniałego w dniu 18.03.2018r., co uniemożliwia stosowanie konstrukcji utraty prawa do świadczeń w myśl art. 21 ust. 1 ustawy z 2002r. o ubezpieczeniu społecznym.

Strony nie kwestionowały orzeczenia Lekarza orzecznika ZUS z dnia 04.03.2021r., w którym stwierdzono, że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy do 31.03.2022r., a datą powstania powyższej niezdolności jest dzień

ukończenia świadczenia rehabilitacyjnego. W orzeczeniu stwierdzono, że stwierdzona niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem w szczególnych okolicznościach w dniu 18.03.2018r.

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie I wyroku, w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawczyni B. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w szczególnych okolicznościach (z dnia 18.03.2018r.) za okres od dnia 11.09.2019r. do dnia 21.10.2019r. oraz na okres od dnia 29.04.2021r. do dnia 31.03.2022r.

Ubezpieczona w okresie od 18.03.2018r. do 15.09.2018r. pobierała wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy z powodu choroby oraz zasiłek chorobowy z ZUS. W okresie od 16.09.2018r. do 10.09.2019r. pobierała świadczenie rehabilitacyjne. (poświadczenie, k. 21-23 oraz pismo ZUS, k. 24 akt rentowych). Następnie w okresie od 22.10.2019r. do 28.04.2021r. pobierała z organu rentowego zasiłek chorobowy oraz świadczenie rehabilitacyjne (orzeczenie z dnia 04.03.2021r., k. 95 akt medycznych ZUS). Świadczenie rentowe nie przysługuje w trakcie pobierania zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego lub wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy (art. 100 ustawy emerytalnej).

W punkcie II Sąd, stosownie do treści przepisu art. 355 k.p.c. umorzył postępowanie w części dotyczącej przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Na rozprawie w dniu 10.05.2021r. ubezpieczona skutecznie cofnęła odwołanie we wskazanej części.

W punkcie III Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie w pozostałej części. Na rozprawie w dniu 02.02.2021r. ubezpieczona żądała przyznania jej renty od wyczerpania świadczenia rehabilitacyjnego tj. od dnia 11.09.2019r., nie jest jednak możliwym uwzględnienie żądania odwołującej w całości, co Sąd wyjaśnił w rozstrzygnięciu pkt I wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego (zawarte w punkcie IV-tym wyroku) znajduje oparcie w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2018r. poz. 265 t.j.). Ubezpieczona domagała się przyznania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w szczególnych okolicznościach i jej żądanie zostało uwzględnione w przeważającej większości.